

Arrest

nr. 111 815 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Ingoesje origine, afkomstig uit Mayskoye, in Noord Ossestië.

Twee - drie jaar geleden leerde u een jonge man, A.D., kennen van Ossestische afkomst met wie u een relatie startte. U lichtte uw zus in over deze relatie, maar zij liet u weten dit niet tegen uw ouders te zeggen omdat u anders problemen zou kennen.

Uw familie vond dat u oud genoeg was om te trouwen en zij regelden een huwelijk voor u met een oudere man. U ging hiermee niet akkoord.

Uw vriend A.D. stelde u voor om met hem mee naar Moskou te gaan waar hij woonachtig was. Hij was in Noord Ossestië en Ingoesjetië omwille van zijn werkzaamheden als bouwingenieur. Twee weken later

op 17 oktober 2012 liet u uw familie en uw eigen zaak achter en trok u met hem mee naar Vladikavkaz waar hij een appartement had gehuurd voor de duur van zijn werkzaamheden in de regio. U woonde met uw vriend samen in Vladikavkaz tot 18 januari 2013.

U vroeg uw vriend wanneer jullie zouden vertrekken naar Moskou omdat u bang was dat uw familie u zou vinden. A.D. had u verteld dat hij met uw familie zou bemiddelen door middel van de oudsten. Hiervoor had hij de aanwezigheid van zijn vader M. nodig en hij wachtte op de komst van zijn vader. Zijn vader zou eind januari 2013 naar Vladikavkaz komen. Pas daarna zouden jullie naar Moskou kunnen vertrekken. U geraakte zwanger van deze man.

Op 19 januari 2013 werd u pas in de namiddag wakker en constateerde u dat uw vriend niet thuis was, en dat al zijn bezittingen en ook uw bezittingen verdwenen waren. U probeerde A.D. op te bellen, maar zijn telefoon stond af. A.D. was verdwenen, te samen met uw bezittingen, 15 000 dollar van u, uw juwelen en uw documenten.

Omdat u van Ingoesje afkomst was en in Vladikavkaz, Noord Ossetië verbleef waren uw mogelijkheden om naar buiten te gaan beperkt door het etnisch conflict dat er heerste. U was niet in de mogelijkheid om nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen of het verdwijnen van uw documenten te melden bij de autoriteiten.

U nam telefonisch contact op met uw tante Ma.. U legde haar de situatie uit, en vroeg haar te bemiddelen met de familie. Uw tante antwoordde hierop dat het zinloos was en dat uw familie uw samenwonen met A.D. niet zou vergeven. Uw vader had laten weten dat u gedood moest worden. Uw tante kwam de volgende dag op 20 januari naar u toe en vroeg u om niemand te contacteren. Uw familie was op zoek naar u.

Uw tante liet u verstaan dat u enkel de mogelijkheid had om de Russische Federatie te verlaten en zij regelde voor u de reis naar Europa. Zij stuurde u naar een vriendin van haar in Luik. U reisde zonder documenten met een minibus naar België.

U kwam in België toe op 6 februari 2013.

De volgende dag vroeg u asiel aan bij de België autoriteiten.

Omdat u tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken gewezen werd op het belang van documenten nam u 3 dagen later contact op met uw tante en vroeg u haar achter documenten. Uw tante vroeg u haar niet meer te contacteren omdat ze bang was voor uw vader. Zij stuurde uw diploma op wat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, omwille van uw vrees voor uw vader/familie omdat u een relatie had met een man van Ossestische origine. U was met de man weggelopen en uw vader had uw broers de opdracht gegeven u te zoeken en u te doden (CGVS p. 4, 5, 14).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat u onaannemelijk weinig pogingen ondernam zowel tijdens uw verblijf in uw land van herkomst als na uw komst naar België, om na te gaan hoe uw familie reageerde op uw situatie en op de wijzing in uw situatie na de verdwijning van uw vriend, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u in voor u onduidelijke omstandigheden (i.e. u werd zonder veel toelichting aangeraden om te vertrekken) het land zou hebben verlaten.

Toen u na het vernemen van het nieuws dat u gezocht werd door uw familie, bijvoorbeeld gevraagd werd waar uw familie u dan zocht en of u aanwijzingen had dat uw familie u effectief zocht, kon u hierop niet antwoorden. Uw tante had u daar niets concreets over gezegd. U baseerde zich enkel op de woorden van uw tante maar u kon niet weergeven hoe uw tante dit nieuws van de familie had vernomen.

U legde verder uit dat uw familie, die connecties had met FSB, MVD en andere overheidsinstanties, de autoriteiten niet op de hoogte hadden gebracht van uw weglopen en dat u niet wist waarom zij deze connecties niet hadden aangesproken om u te vinden (CGVS p. 4, 5, 6, 18).

U bent ook actueel niet op de hoogte van meerdere cruciale elementen met betrekking tot de door u verklaarde problemen. U stelde dat u na de verdwijning van A.D. uw tante had opgebeld en haar had uitgelegd wat er aan de hand was. Uw tante had uw familie niet ingelicht over uw situatie en de veranderingen hierin. Ze had op uw vraag om te bemiddelen laten weten dat het zinloos was: u was weggelopen en dat was onvergeefbaar.

U had zelf geen contact opgenomen met uw familie om na te gaan wat hun positie was omdat u bang was. U wist dat ze u gingen vermoorden, uw tante had dit gezegd. U had via het internet wel geprobeerd uw zus te vinden, maar u kon het adres niet vinden. De telefoon van uw zus in St. Petersburg stond af. U had haar maar één keer proberen te bellen want u had geen geld voor een telefoonkaart en u wilde

niet de vrouw bij wie u woonde, de kennis van uw tante, betrekken bij uw problemen. Uw tante had u immers gezegd dat niemand van uw familie met u wilde praten (CGVS p. 4, 5, 6, 9, 17, 19).

Uw gebrek aan initiatief om informatie in te winnen en uw verklaringen ter verschoning hierover zijn niet aannemelijk. Van een asielzoeker, en zeker wanneer deze zich zoals in uw geval enkel baseert op vage verklaringen van een derde persoon, is het redelijk te verwachten dat hij of zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zijn of haar persoonlijke vrees in te schatten en zich te informeren over de stand van zaken en de evolutie van deze problemen.

Evenmin heeft u in uw herkomstregio nagegaan of er organisaties werkzaam waren voor vrouwen met gelijkaardige problemen.

U stelde dat er zo geen organisaties waren, althans dat dacht u. U vroeg u af wat u zou kunnen doen in uw situatie (CGVS p. 7).

Het is echter niet onredelijk te verwachten dat u, als hoog opgeleide persoon, pogingen ondernam om na te gaan of en waar u in uw herkomstregio of in de Russische Federatie met uw probleem mogelijks hulp zou kunnen vinden.

Dergelijke gebrek aan initiatief ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u geen enkel identiteitsdocument voorlegt in uw asielprocedure.

U verklaarde dat uw vriend A.D. te samen met uw spullen, ook uw geld, juwelen en documenten had meegenomen. U was sinds 19 januari 2013 documentloos. (CGVS p. 9).

U werd gevraagd of u deze verdwijning van uw documenten was gaan melden bij de politie en u gaf aan dat u het tegen uw tante had verteld en dat zij u had laten weten dat ze via haar connecties ging proberen om de man te vinden.

Uw tante raadde u af om het verlies van uw documenten aan te geven omdat die tot gevolg zou hebben dat uw familie dit zou vernemen.

Gevraagd hoe uw familie dit zou kunnen vernemen, merkte u op dat u het niet wist. U werd gewezen op uw hoge scholing, op uw ervaringen als zaakvoester en op uw ervaringen met documenten, waardoor het redelijk was dat u wist dat u de diefstal van uw documenten had moeten aangeven.

Hierop vroeg u zich af wat u dan moest doen. U kon het niet aangeven want daarvoor moest u naar Ossestië gaan en dat was niet mogelijk.

Toen u geconfronteerd werd dat u op het moment van de diefstal in Vladikavkaz was, Noord Ossestië, stelde u de vraag hoe u dan naar het politiekantoor kon gaan. U meende dat u niet naar buiten kan gaan, want wegens het etnisch conflict vreest u dat men jullie zal vermoorden (CGVS p. 10).

Deze uitleg overtuigt niet, alleen al omdat u effectief in Noord Ossestië gewoond heeft van uw geboorte tot 17 oktober 2012. Ook uw officiële registratie was op dat adres. U had verder ook drie maanden samen met uw vriend in Vladikavkaz gewoond en u was tot het moment dat u naar Europa vertrok woonachtig in Noord Ossestië.

Bijgevolg kon u zich richten tot de autoriteiten in Noord Ossestië.

Het feit dat u geen enkele poging ondernam om deze diefstal aan te kaarten en nieuwe documenten aan te vragen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

U werd verder gevraagd of u toen u nog in de Russische Federatie was iets had ondernomen om aan nieuwe documenten te komen en u stelde dat u wel wist welke procedure u hiervoor moest volgen maar dat de briefwisseling dan naar het adres van uw ouders zou gaan, waardoor zij zouden dat u documenten had aangevraagd. U verwees naar uw tante die hoog opgeleid was en die wist wat ze moest doen, maar zij had u naar België gestuurd.

Op de vraag of u uw tante had gevraagd om u te helpen om nieuwe documenten te bekomen, antwoordde u dat u het niet wist. U verklaarde dat uw tante u had laten weten dat ze al het mogelijke zou doen, maar dat het enige wat ze had gedaan u naar België sturen was.

Op de vraag of u sinds u in België was iets had ondernomen om nieuwe documenten te bekomen, stelde u dat u uw tante had gevraagd om een kopie van uw binnenlands paspoort te zoeken, maar dat zij deze kopie niet had opgestuurd.

U werd gewezen op de mogelijkheid om een duplicaat van documenten aan te vragen bij de officiële instanties, waarop u reageerde door te zeggen dat u dat niet wist.

Gevraagd waarom u niets had ondernomen om terug identiteitsdocumenten te bekomen, daar u geen problemen had met de autoriteiten, antwoordde u naast de kwestie.

U werd nadrukkelijk gevraagd gezien het belang van identiteitsdocumenten in een asielprocedure om toch identiteitsdocumenten in uw land van herkomst op te vragen (CGVS p. 10, 11, 21), echter tot op heden legde u geen enkel identiteitsdocument voor het Commissariaat-generaal neer.

Uw uitleg waarom u niets ondernam om nieuwe documenten te bekomen is niet afdoende. Van een hoog opgeleide dame, die bovendien een eigen zaak had in de Russische Federatie, mag verwacht

worden dat zij bij het verlies van deze identiteitsdocumenten pogingen zou ondernemen om nieuwe documenten aan te vragen of te verkrijgen.

Uw gedragingen betreffende identiteitsdocumenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde reeds twee à drie jaar een relatie met A.D. te hebben gehad. U had hem ontmoet in uw zaak, waar hij bijna elke dag kwam. U vroeg hem om advies en hij was bereid u geld te lenen. Verder woonde u drie maanden met hem samen in Vladikavkaz in zijn huurappartement. Hij was in de Noord Kaukasus voor zijn werk. Hij werkte in de bouw. Hij had een eigen firma 'P.' (CGVS p. 3, 14).

U werd gevraagd of u op enige wijze uw relatie met deze man kon staven, of dat u kon aantonen dat deze man bestond en u reageerde hierop dat het niet mogelijk was. Dat alles wat in uw telefoon van bewijs aanwezig was, verwijderd werd. U had niets meer.

U legde uit dat uw tante om A.D. te vinden, zijn firma had proberen op te zoeken, maar zij had laten weten dat de firma geannuleerd was wegens het niet betalen van belastingen. U had foto's van jullie maar die had u meegenomen naar het appartement in Vladikavkaz.

U werd uitdrukkelijk gevraagd om contact op te nemen met uw tante en haar te vragen om documenten van deze man, zijn firma of van jullie relatie op te sturen en u ging proberen dit te doen, maar wist niet of het zou lukken binnen de 5 dagen (CGVS p. 11, 16). Tot op heden legde u geen begin van bewijs voor van deze man, zijn firma of van jullie relatie.

Dit gebrek aan begin van bewijs plaatst verder vraagtekens bij uw verklaringen over uw relatie met hem.

Bovendien werd er in uw onderlinge gehoren een tegenstrijdigheid vastgesteld.

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat omwille van het etnische conflict zowel zijn familie als uw familie de relatie niet aanvaarde (vragenlijst CGVS punt 3.5).

Echter op het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat zijn moeder met wie u telefonisch contact had, blij was met jullie relatie en met uw zwangerschap en dat zijn vader geen bezwaar had tegen de relatie (CGVS p. 15).

U werd gewezen op uw verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken en u ontkende dat u deze verklaring had gedaan (CGVS p. 15).

Deze uitleg is niet overtuigend. Het ontkennen van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken weerlegt deze vastgestelde tegenstrijdigheid niet. In de door u getekende en voorgelezen verklaring staat immers duidelijk "zowel zijn als mijn familie aanvaardde de relatie niet".

Deze tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op de kern van uw relaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er moet verder opgemerkt te worden dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u met een minibus van Vladikavkaz naar België hebt gereisd. U reisde zonder documenten, te samen met een Tsjetsjeens gezin. U gaf aan dat u tweemaal onder de zitbanken kroop bij controleposten waar u werd bedekt met dekens. De geur in de miniwagen en de kinderen die sliepen maakte dat de autoriteiten niet veel ondernam voor controle.

U wist de reisroute niet, maar jullie hadden via Oekraïne en Oostenrijk gereisd. U weet niet via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U had geen vragen gesteld, noch had de chauffeur u raad of advies gegeven over wat te doen tijdens de reis. Het koppel probeerde u gerust te stellen (CGVS p. 11, 12, 13).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Het is weinig waarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen om de Europese Unie binnen te komen zonder dat u geldige reisdocumenten had, zonder hij met u concrete afspraken zou hebben gemaakt of zonder dat informatie zou hebben geweten over de reisroute, reisdoel en reisbestemming. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over of er reisdocumenten voor u aanwezig waren. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Dit vermoeden wordt bovendien ondersteund door dat u geen enkel identiteitsdocument voorlegt.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw diploma bevat persoonsgegevens, wat niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 juli 2013 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij herneemt de woorden van artikel 1 van voormeld Verdrag en preciseert de onderdelen.

Zij stelt dat (zie p. 2) *"bij afwezigheid van materiële bewijzen die het bestaan van actuele en reële vervolgingen in het land van oorsprong bewijzen, het toebehoort aan de asielaanvrager om een verhaal te brengen zonder de minste contradictie"*.

Volgens verzoekster legt de commissaris-generaal haar talrijke tegenstrijdigheden ten laste, terwijl er slechts weinig zijn (zie p. 3) *"en in geen geval wat betreft de fundamentele elementen in het verhaal van verzoekster"*.

In ondergeschikte orde voert verzoekster aan (zie p. 4) *"dat de beslissing tot weigering van het CGVS in niets de motieven uitlegt waarom aan verzoekster het voordeel van de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend"*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel document bijbrengt date haar identiteit of haar asielrelaas kan staven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel identiteitsdocument neerlegt, alsook in gebreke blijft om haar relatie van twee à drie jaar met A.D. te staven; zij legt geen begin van bewijs naar van het bestaan van deze man en van zijn firma. In het verzoekschrift wordt ook geen poging gedaan om de afwezigheid van bewijzen te verklaren.

Wat betreft de uitleg van verzoekster bij haar gehoor op 17 mei 2013 op het Commissariaat-generaal, (zie het verhoorverslag, p. 10) dat zij de ontvreemding van haar identiteitsdocumenten niet heeft aangegeven bij de politie omdat zij daarvoor naar Ossetië moest gaan en er aldaar een etnisch conflict heerst, merkt de Raad op dat verzoekster in Noord Ossetië gewoond heeft van haar geboorte tot 17 oktober 2012, dat haar officiële registratie op een adres aldaar was, dat zij ook drie maanden bij haar vriend in Vladikavkaz (Noord Ossetië) gewoond heeft en dat zij tot het ogenblik dat zij naar Europa vertrok, aldaar woonachtig was; haar uitleg houdt derhalve geen steek.

Bovendien werd verzoekster tijdens haar verhoor gewezen op de mogelijkheid om een duplicaat van de documenten aan te vragen bij de instanties in haar land van herkomst en werd haar aangeraden om identiteitsdocumenten op te vragen, gezien het belang ervan in de asielprocedure (zie het verhoorverslag, p. 10-11, 21), wat zij tot op heden heeft nagelaten.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit nochtans een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoekster in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. Het ontbreken van een begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het relaas van verzoekster.

De Raad stelt verder ook een tegenstrijdigheid vast in verzoeksters verklaringen.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat omwille van het etnisch conflict zowel de familie van A.D. als haar eigen familie de relatie niet aanvaardden (zie "vragenlijst" van 12 februari 2013, punt 3.5), terwijl zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het gehoorverslag, p. 15) beweerde dat de moeder van A.D., met wie zij telefonisch contact had, blij was met hun relatie en met haar zwangerschap en dat ook zijn vader geen bezwaar had tegen de relatie.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

De Raad hecht ook geen geloof aan de door verzoekster voorgehouden reisroute.

Zij verklaarde dat zij met een minibus van Vladikavkaz (Noord Ossetië) naar België is gereisd zonder documenten, dat zij bij controleposten onder de zitbank verborgen was bedekt met dekens, dat de grensautoriteiten niet veel ondernamen tijdens controles omwille van de geur in de minibus en de slapende kinderen, dat zij niet op de hoogte was van de reisroute en enkel wist dat zij via Oekraïne en Oostenrijk had gereisd, dat zij niet wist via welke grens zij de Europese Unie is binnengekomen, dat zij ook geen vragen had gesteld en dat de chauffeur haar geen raad had gegeven over wat te doen tijdens de reis (zie het gehoorverslag, p. 11, 12, 13)

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis en de voor haar voorziene reisdocumenten kon toelichten en als achtentwintigjarige vrouw, houdster van een universitair diploma economie (zie "Vragenlijst", nr. 10) minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis en over de gebruikte reisdocumenten.

Uit de informatie in het administratieve dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Dat verzoekster ook geen praktische afspraken gemaakt had met de passeur omtrent eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar.

Ook verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg en reisdocumenten keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE